

Kemâl Türkler 1926 yılında Denizli'de doğdu. Fakir bir ailenin çocuğuydu. Çocukluğu hep acılar ve hastalıklar içinde geçti. Babası başka köylere odun kesmeye gittiğinde Kemâl'i de yanında götürdü. Hatta hızarın bir ucuna Kemâl'i bağlar, diğer ucundan da kendisi çekerdi. Bir gün değirmende çalıştığında un anbarının içerisine düştü herkes öldü diye başına toplandı, ama O saatler sonra yeniden hayata döndü.

Tüm bu yoksulluklar içerisinde ilk, orta ve lise tahsilini tamamladıktan sonra İstanbul'a yüksek tahsilini yapmaya geldi. Ekonomik zorluklar nedeniyle yüksek tahsiline devam edemedi. İlk olarak 1948 yılında işçilik hayatına başladı. 1951 yılında Emayetaş fabrikasında çalışırken T. Maden-İş sendikasına üye oldu. Kısa zamanda işçiler arasında sevildiğinden, kendisi adaylığını koymak istemediği halde en çok oyu alarak bu fabrikada işçi temsilcisi seçildi. Daha sonra sendikanın Bakırköy şube sekreterliği ve Bakırköy şube başkanlığına getirildi. 1953 yılında Türkiye Maden-İş Sendikası genel sekreterliğine seçildi ve bu üstün başarılar 3 yıl içerisinde o kadar birbirini kovaladığı 1954 yılında yapılan genel kurulda T. Maden-İş Sendikasının genel başkanlığına seçildi.

T. Maden-İş Sendikasının genel başkanı seçildiği 1954 yılından 1960 yılına kadar gücünü feodallerden alan gerici, Amerikan- cı Bayar ve Menderes hükümetine karşı üstün yüreklilik göstererek, 6 yıl içerisinde çok sendikalar eriyip yok olurken T. Maden-İş Sendikasını dimdik ayakta tutmasının bildi. Yine bu tarihler arasında, ömrü boyunca kendine sırdaşlık, can yoldaşlığı eden Sabahat hanımla evlenip mutlu bir yuva kurdu.

1950-1960 yılları arası Menderes-Bayar diktatörlüğünden bıkmış olan işçi kuruluşlarıyla, aydınlar ve demokratlar arasında birlik sağlayan yegane kişi O oldu. 1959 yılındaki yer yer cılızda olsa işçi hareketlerinin başını O çekiyordu.

1960 27 Mayıs'ında Amerika'ya göbekten bağlı Bayar ve Menderes diktatörlüğü son bulduğunda, burjuvaziye işçi sınıfının gücünü kabul ettirenlerin başında yine o oldu. Ve bu belirtisi ilk olarak 13 Şubat 1961 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti'ni tarihinde ilk defa işçi haklarını savunan bir parti olarak Türkiye İşçi Partisi'nin kurulmasıyla kendini gösterdi.

Kemâl Türkler Türkiye İşçi Partisini yakın mücadele arkadaşları olan İbrahim Güzelce, Şaban Yıldız, Rıza Kuas ve Avni Erakalın gibi sendikacı arkadaşlarıyla birlikte, aralarına hiçbir yazar çizer, aydın takımını almadan kurmayı başardı. Parti kurucularının hepsi

genel başkanlığa Kemâl Türkler'in getirilmesini istedikleri halde O Türkiye işçi sınıfına sendikal mücadeleyle daha faydalı olacağını ileri sürerek bu teklifi kabul etmedi ve ~~ona~~ güvendiği arkadaşlarının olan Avni Erakalın'ın başkanlık etmesini istedi. Ve böylece görev ^{dan} bölümünde Avni Erakalın genel başkanlığa, Kemâl Türkler genel başkan yardımcılığına, Rıza Kuas ve Şaban Yıldız'da genel sekreterlik görevlerine geldiler.

Partinin kurulmasıyla birlikte Türk-İş çevresindeki sözde işçi temsilcileri olan sarı sendikacılar ve burjuva çevreleri hep Kemâl Türkler'le ve partiyle alay ettiler. Memleketi üç beş tane baldırı çıplak işçi mi yönetecek dediler.

İşçi sınıfı ilk iş olarak 1961 anayasasının hazırlanması sırasında kolları sıvadı ve kurucu meclisteki demokratları uyardı. Ve böylece günlerce geceli, gündezele güçler dengesinin çarpışması kendini gösterdi. 27 Mayıs 1961 günü kurucu meclisin hazırlanmış olduğu Anayasa, halk oylamasından güven oyu aldığı anda Türkiye İşçi Sınıfı, burjuvaziden bileğinin gücü oranında çok şey koparmıştı.

Artık halk her yerde partiyi konuşuyor, fabrikalarda ve tüm işyerlerinde emekçiler Kemâl Türkler isminden bahsediyorlardı.

Türkler 1960 sonrasında parlayan bir yıldızdı, bir ümit ışığıydı. 1961 yılının sonlarında İstanbul Saraçhane'de yapılan mitingde yine O vardı. 200 bini aşkın emekçi Saraçhane'ye toplanmıştı, hep O'nu dinliyorlardı. O kürsüde bir partili olarak değil, sendika başkanı olarak konuşuyordu. Neden parti başkanlığını kabul etmediğide o miting sonrasında kendini gösteriyordu. 200 bin yürek coşkuyla akıyordu. Kurtuluşumuz işçi sınıfının iktidarındır diyorlardı. O mitingle Kemâl Türkler'de bayraklaşıyordu.

Saraçhane mitinginden sonra yeni yeni palazlanan, göbeklerini dış tekellere bağlayan burjuvazi telaşa düşmüştü. Aynı zamanda Türk-İş'in yeni şefleri Seyfi Demirsoy'lar, Halil Tunçlar'da telaşa düşmüşlerdi. Her gittikleri yerde Kemâl Türkler'i kötülüyorlardı ve yeni çalışanlar partisini kurmayı planlıyorlardı. Bu arada Kemâl Türkler'ide ziyaret ederek Türkiye İşçi Partisi'ni feshedip, çalışanlar partisinde birleşmeyi teklif ettiler. Türkler bunların ağızlarının payını vererek yolcu etmesini bildi. Gerekirse Türkiye İşçi Partisi'nin tüm üst kadrolarını bu bölücülere verebileceklerini ama yeni bir partinin kurulmasına asla müsaade edemeyeceğini söyledi.

Çünkü O hep birlikten bütünlükten yanaydı. Bölünmeye, parçalanmaya asla tahammülü yoktu. Türk-İş'in tüm kadroları sarı adamlarla dolduğu halde O ayrı bir sendika kurmayı asla düşünmüyordu. Türk-İş'in içerisinde kalıp içten mücadele vermeyi ana hedef seçiyordu.

Türkler'in bu kararlılığı karşısında Demirsoy, Tunç şefleri yeni bir parti kurmaktan vazgeçtiler. Burjuvaziyle birlikte olup Türkiye İşçi Partisini çökertme planları peşinde koştu.

Bir müddet sonra partinin genel başkanı Avni Erakalın, Yeni Türkiye Partisi'nden milletvekilliğine adaylığını koyunca parti başkansız kaldı. Bir yıla yakın Türkler hem partiyi hem de sendikayı her ikisini bir idare etti. Bu arada İstanbul-Ankara arasında mekik dokudu ve partiye bir başkan aradı.

Yürütme ve yönetim kurullarını olağanüstü toplantıya çağırıp fikirlerini aldı. Çıkan karar şuydu: Partinin başına profesyonel biri lazımdı ve bu işle Kemal Türkler görevlendirildi.

Önerilen birçok ismin içerisinde askerliğini yedeksubay olarak yapmakta olan Mehmet Ali Aybar'ı uygun gördü. Aybar'la haftalarca süren konuşmadan sonra birbirlerini ikna ettiler ve Aybar askerlik dönüşü partinin başına geldi. Onunla birlikte birçok aydın da partiye katıldı. Böylece partinin tüzüğünde bir değişiklik yapılarak yüzde 51 işçilerden, yüzde 49 u aydınlardan oldu.

Bu arada Türk-İş'in sarı yöneticileri burjuvazinin kurmuş olduğu Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni desteklediler ve üyelerini bu derneğe üye yapmaya zorladılar. Üstelik bir Ankara'da bir de İstanbul'da olmak üzere Komünizmi Tel'in mitingleri düzenleyen Türk-İş'in Demirsoy, Tunç şefleri bu mitinglerde Kemâl Türkler ve arkadaşlarını vatan haini ilan ettiler.

Partinin yönlendirilmesi ve partisel çalışmalar, yorucu uğraşlar sonundu biraz işlerlik kazanınca Kemâl Türkler tekrar sendikal çalışmalara hız vermeye başladı. Bu arada Kavel kablo fabrikasında işçilerin yılbaşı ikramiyelerinin ödenmemesi ve 4 işçi temsilcisinin işten atılmaları üzerine işçiler direnişe geçtiler. Direnişin ilk günlerinden itibaren Türkler gece gündüz direnişçileri boş bırakmadı. Ziyaret edip bilgi aldı, talimat verdi. Patron 10 işçinin işine daha son verdi. İşten çıkarılan 10 işçi aile ve çocuklarıyla birlikte fabrika kapısının önünde beklediler. Direnişin 5. günü polis fabrikayı basıp işçileri dışarı çıkardı.

Direnış sonra greve dönüştü.Kemâl Türkler parolayı vermişti. Tüm haklar alınıp 27 Mayıs Anayasasıyla alınan grev hakkı uygulamaya girmeden mücadeleden dönmek yoktur dedi.

Tüm işçiler eşleri ve çocuklarıyla birlikte karlı,fırtınalı, keskin ayazlı günlerde geceli-gündüzlü,aç-susuz 5 hafta boyunca Türkiye İşçi Sınıfı tarihine şanlı Kavel grevi diye altın harflerle geçecek olan mücadelesini sürdürdü.Bir dini bayramın arefe gününden itibaren 4 gün boyunca Kavel'in önü mahşere döndü.Kemâl Türkler hanımı ve bir çocuğu ile birlikte ve tüm Maden-İş yöneticileri eş ve çocuklarıyla birlikte işçilerle el ele omuz omuzaydılar.Tüm Türkiye'de,radyoda,gazetelerde,mecliste,işyerlerinde hep Kavel konuşuluyordu ve O'nun yiğit önderi Kemâl Türkler'den bahsediliyordu.Kavel grevini destekleyen tüm işyerlerindeki işçiler sakal boykotuna başlamışlardı.İstekler kabul edilinceye kadar Türkiye'de sanki yas ilan edilmişti.

Hükümet çevrelerinde arabuluculuğuyla işveren sendikayla masa başına oturmaya razı oldu.İşveren tüm istekleri harfiyen kabul etti.Türkiye İşçi Sınıfı tarihinde ilk sözleşme Kavel patronuyla Türkiye Maden-İş sendikası arasında İstanbul valilik binasında imzalanıyordu.Ve Türkiye İşçi Sınıfı adına Kemâl Türkler imzayı atıyordu.

Bu imzalanan sözleşmenin yankıları her yeri sardı.Bunun üzerine mecliste müzakere edilen 275 sayılı yasaya bir de geçici madde eklendi.275 sayılı yasanın geçeci 3. maddesi aynen şöyle yazıyordu:

8 Nisan 1963 tarihinden önce iş uyuşmazlıkları veya 20 Şubat 1947 tarihli ve 5013 sayılı kanun gereğince kurulmuş işçi teşekkülleri ile işverenler ve işveren teşekkülleri arasında çıkmış uyuşmazlıklar dolayısıyla Türk Ceza Kanunu'nun 201. ve 258. maddeleri,266 ila 273. maddeleri hükümleri ve toplantı ve gösteri yürüyüşlere hürriyeti kanununun cezai hükümlerine giren suçlar ve bu suçlardan dolayı verilmiş cezalar affedilmiştir.

Kavel işçilerinin azimli güçleri ve yiğit önder Kemâl Türkler'in cesareti Anayasa'ya madde ekletmişti.Onun içinde eski işçiler 275 sayılı kanuna hep Kavel Kanunu veya Kemal Türkler yasası derler.

İşçiler grev boylarında horan tepip mendil sallıyorlarsa Kavel işçilerinin ve yiğit önderin sayesinde.Ve bugün sendika yöneticileri ülke yönetimine egemen çevrelere sorunlarını götürüp anlatmaya çalışıyorlarsa yine Kavel işçilerinin ve yiğit önderin

sayesinde. Yigit önder Kemâl Türkler gücünü, kudretini hep işçiden, emekçiden, halktan alırdı. Onlara sormamış, onların fikrini almamış hiç yola çıkmazdı. İşçilerde O'na inanır, güveniyorlardı.

1965 genel seçimlerinde genel başkan vekilliğini yaptığı Türkiye İşçi Partisi'nin 15 milletveiliyle meclise girmesinde O'nun çok büyük payı vardı. Sandık başına gidip oy verenler hep Kemâl Türkler'in partisine oy veriyoruz diyorlardı.

1954 yılında genel başkanı seçildiği Türkiye Maden-İş sendikası da gittikçe büyüyordu. Kitleler O'na inanıp, güveniyorlardı. Türkler Türk-İş içersinde Demirsoy-Tunç diktatörlüğüne karşı amansız mücadele veriyordu. Lakin Türk-İş'in üst yönetimine ilerici, devrimci, yurtsever demokratların gelebilmesi imkansızdı. Amerika'dan sağladıkları milyonlarca Doları delegeleri satın almada kolayca kullanabiliyorlardı.

1966 yılının ortalarına gelindiğinde yol ayrımında yaklaşıyordu. Bu başlangıcı Paşabahçe Cam Fabrikasındaki bir kıvılcım daha da hızlandırdı.

Paşabahçe Cam işçilerinin aylar süren toplu sözleşmesini Türk-İş yöneticileri işverenin isteği doğrultusunda imzalamak istiyordu. Bu soğuk savaş aylarca sürmüştü. Türk-İş yöneticilerinin tehditlerine rağmen işçiler büyük bir coşkuyla greve çıktılar. Kavel'i kendilerine örnek aldılar. Anayasal haklarını sonuna dek kullanacaklarına and içtiler. İşçilerin grevi tam bir destan havasına büründü. İşçilerin eşleriyle ve çocuklarıyla dağlardan labada, ebe gümeci toplaya toplaya grev yapmaları takdirle ve hayranlıkla karşılandı.

Paşabahçe Cam işçilerini Türk-İş'in sarı şeflerinin yalnız bırakmasını başta Türkiye Maden-İş Sendikası olmak üzere 16 sendika yaptıkları ortak açıklamayla kınadılar. Bunun üzerine Türk-İş yöneticileri bu sendikalardan 5 ini Onur Kuruluna verdi.

Türk-İş onur kuruluna verilen bu beş Sendika yöneticileri Kemâl Türkler'in önerisi üzerine bir araya gelip toplandılar.

Bu toplantı sonunda kamuoyuna yazılı ve sözlü olarak Kemâl Türkler şu açıklamalarda bulunuyordu:

"1872 den bu yana grev hakkını kullanarak direnme gücünün başarılarını toplayan, dernek kurma hakkını en güç koşullar altında kullanan, 1909 dan beri uluslararası işçi dayanışması çabalarına katılan, demokrasiye aykırı yasalar değiştirilince 1946 da yenden sendikalar kuran, sosyal adaletin gerçekleştirilmesi mücadelesini 1961 de miting yaparak yeni bir aşamaya ulaştıran, Anayasa

ilkeleri uğruna kurşunlanan, coplanan, hapse atılan, yine de toplumcu mücadelesini bırakmayan bizler, Türkiye İşçi Sınıfının tüm çıkarları, hakları ve özgürlükleri ve de onuru için biraraya geldik."

Ve Türkler demecini şöyle sürdürüyordu:

"Emperyalizmin devletimizin ve milletimizin hayatına yeniden kasetme çabalarının arttığı ve bir avuç aracının, kapkaççının ve sömürücünün bu çabalara katıldığını gören bizler büyük Atatürk'ün 1921 de ilan ettiği gibi "Bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı" savaşmaya and içmiş sendikacılarız."

Kemâl Türkler'in kamuoyuna açıklamasından sonra 13 Şubat 1967 de DİSK yasal formaliteleri yerine getirerek resmen kurulmuş oldu.

DİSK'in kurucuları 1961 de Türkiye İşçi Partisi'nin kurulmasında Kemâl Türkler'e yakınlıklarıyla güven veren kimselerdi. Lastik-İş Sendikasının genel başkanı ve TİP Ankara milletvekili Rıza Kuas, Gıda-İş Sendikasının genel başkanı ve TİP Tekirdağ milletvekili Kemâl Nebioğlu, Basın-İş Sendikası genel başkanı İbrahim Güzelce, ve Zonguldak Türk Maden-İş Sendikası genel başkanı Mehmet Alpünder DİSK'in ilk kurucularıydılar.

DİSK'in ilk genel başkanlığına Kemâl Türkler ve ilk genel sekreterliğine İbrahim Güzelce getirilmişlerdi.

DİSK'in kurulmasıyla birlikte Kemâl Türkler'in kişiliğindedir saldırılar başlamıştı. Gericici basın O'nu tek hedef gösteriyordu.

23 Nisan 1967 de Son Havadis gazetesinde Tekin Erer'in imzasıyla çıkan bir yazıya karşı Kemâl Türkler mahkeme kararıyla tekzip hakkını kullanmasını bildi.

Türkler cevap yazısında aynen şöyle diyordu:

"İşçileri bilinçlendirmek, emperyalizme ve onların temsilcilerine karşı uyanık bulunmalarını sağlamak, ulusal zenginliklerimizin yabancılara peşkeş çekilmemesi için uyanık bulunmalarını istemek; kısaca işçilerin bilinçli olarak demokratik nizamda hükümet idaresine ağırlıklarını koymalarını arzu etmek Moskova ağızı ile konuşmak değildir. Tam tersine bunları saklamak halk oyuna aksettirmemek memleketimizi sömürge haline getirmek isteyen yabancı emperyalist güçlerle onların yerli ortaklarının taktiğidir.

Gerçek milliyetçilik, toplum olarak memleket olarak hastalıklarımızı tesbit edip kurtulma çareleri aramaktır. Bizim gerçekleştirmek için yemin ettiğimiz husus ve milliyetçilik anlayışımız

budur.Sahte milliyetçiler gibi memleketin gerçeklerini,hastalıklarını kamu oyunundan saklayarak perde arkasında kirli işler çevirmek değil."

Kemâl Türkler'in bu cevabi yazısı DİSK'e ve onun savaştan üyelerine güç verdi.

1970 yılına gelindiğinde DİSK üye sayısını 10 misli artırmıştı.Burjuvazi gelişen işçi bilinçlenmesini dudurabilmek için 274 ve 275 sayılı yasalarda değişiklik yapmak istedi.Bunun üzerine DİSK harekete geçti.Başkan Kemâl Türkler basın toplantısı düzenleyerek böyle bir uygulama yapıldığında sessiz kalınmayacağını söyledi.Ve Türkiye İşçi Sınıfı tarihine şanlı 15-16 Haziran direnişi olarak geçecek olan olaylar kendini gösterdi.100 bin işçi meydanları doldurdu.Bu olaylar sırasında 3 işçi şehit oldu.16 Haziran akşamı İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilan edildi.Kemâl Türkler ve arkadaşları Kartal Maltepe'de 3 gün gözaltına alındı.Burjuvazi işçileri tahrik etmekteydi.Türkler cezavinden tüm emekçilere demeç vererek provakasyonlara kapılmamalarını ve orduyla çakışmamalarını söyledi.Günümüzdeki goşist ve diğer sapık akımlar Türkler'in bu davranışını oportünistlikle itham etmektedirler.Türkler'in bilinçli ve planlı çalışmalarını sayesinde işçi sınıfı çok az zayıyla şanlı direnişini bitirmiş oldu.Ve meclis gündeminden de 274 sayılı yasa geri alınmak mecburiyetinde kalındı.Birkaç değişiklikle Meclisten geçen 275 sayılı yasadada daha sonra Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

Bu arada 15-16 Haziran olaylarına katılan işçilerden militan durumdakiler işlerinden atıldılar ve işyerlerinde yer yer direniş ve eylemler kendini gösterdi.Türkler bu eylemleri tek tek gezerek kontrol etti,bilgi alış verişinde bulundu.

12 Mart 1971 tarihinde ordunun yönetime el koymasından sonra Türkler canı pahasına kurup geliştirdiği DİSK'i korumasını bildi.Hem yeni yeni kendini gösteren faşist akımlara karşı hem yarı askersel yönetime karşı hem de goşist ve Maocu akımlara karşı DİSK'i bu dönemde kazasız atlatabildi.

14 Ekim 1973 genel seçimler öncesinde Türkler tüm emekçilere genel seçimlerde çalışan halkın belli ekonomik ve demokratik istemlerini programına alan CHP yi destekleme doğrultusunda çağrıda bulundu.DİSK'in üstün gayreti sonucunda seçimler gerici güçlerin hezimetini ile sonuçlandı.Ve böylece 12 Mart'ın karanlık bulutları birazcık olsun aralandı.

1975 yılına kadar yapılan tüm referandumlarda işçiler oylarını kullanmaya sandık başına gittiklerinde DİSK ismini pek kullanmıyorlardı. Hep Kemâl Türkler'e, yiğit adama oy vereceğiz diyorlardı. Ve o şekilde yapılan referandumların üçte ikisini DİSK'e bağlı sendikalar kazanıyordu.

DİSK 5. Genel Kurula geldiğinde 300 bin üyeye sahipti. Artık DİSK ve Türkler sınıfsal savaşında kesin yerlerini almaya başlamışlardı.

Türkler Kurultay'ın açış konuşmasını şöyle bitiriyordu:

"Sosyalizmin kuruculuğunda daha iyi hizmetler, emekçilere daha iyi haklar, yurdumuzun politik, ekonomik bağımsızlığının gerçekleştirilmesinde daha etkin çabalar ve düşünce özgürlüğünün bir daha sökülmecek biçimde yerleşmesi, faşizmin ülkemizden sökülüp atılması, anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist bir cephenin oluşması için üzerimize düşen tarihi ve sınıfsal görevlerimizi daha iyi daha olumlu yerine getirmemiz üzere ileri!" diyordu

Genel Başkan Kemâl Türkler'in genel olarak gözler önüne serdiği bu hedefler doğrultusunda genel kurul 33 karar aldı. Emekçilerin ve tüm ezilenlerin ekonomik ve demokratik istemlerini dile getiren bu kararlar DİSK'in eylemlerine birer kılavuz niteliğini taşıyordu.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde yığinsal işçi örgütünün genel kurulunda ilk olarak genel başkan Kemâl Türkler'in ağzından iki slogan atılıyordu. Bunlar ileri demokratik bir düzen ve Ulusal Demokratik Cepheydi. İlk temeli Türkler atıyor ve emekçilerde bu temelin duvarın örüyorlardı.

Burjuvazi DİSK'in güçlenip büyümesini hazmedemiyordu. Hep saldırıyordu. Bu saldırıların en şiddetli dönemlerinde 13 Şubat 1976 da DİSK dokuzuncu kuruluş yıldönümü törenlerine 400 bin üyeye giriyordu. Ve yine gözler yiğit öndere çevrilmişti. Türkler bu kutlamalar sırasında konuşmasında şöyle diyordu:

"Ne tabanca, ne tüfek, ne zindan, ne cop, ne de sınıf uzlaşmacılığının kırılan zinciri işçi sınıfının yükselen mücadelesini durduramayacaktır. Sınıfsal ve tarihsel sorumluluğumuz içinde kararlı ve emin adımlarla sömürüye, baskı ve zulme karşı birleşerek yürümeye devam edeceğiz.

İşçi sınıfımızın, O'nun örgütlü güçlerinin, bu arada DİSK'in ön saflarında yerini aldığı mücadele sosyalizm hedefine yönelmiştir. Sosyalizm sömürsüz bir toplum, demokrasi, barış ve özgürlük demektir." diyordu.

11 Nisan 1976 tarihinde en yakın mücadele arkadaşı olan İbrahim Güzelce'nin ölümü Kemâl Türkler'de çok büyük etki yaratmıştı. Ömründe belkide ilk defa İbrahim Güzelce için gözyaşlarını döküyordu.

1976 da 1 Mayıs kitle hareketinde bir dönemeç oldu. 1 Mayısın emperyalizme bağlı sermayenin bekçilerinin elinden koparılıp alınmasında O'nun payı büyüktü. Ve yine 16 Eylül sıkıyönetimsiz sıkıyönetim olan Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı verilen azimli mücadelede yine Kemâl Türkler'in büyük payı vardır.

1 Mayıs 1977 de CIA'nın MİT'in Kontr-gerillanın ve Maocu grupçukların provakasyonları sonucu 36 yurtseverin katledildiği gün tekellerin asıl hedefi yine Türkler'di. O gün ateşlenen tüm silahlar nişanlarını hep kürsüye alıyorlardı.

1977 büyük yığınsal grevlerinde O boş zamanlarını hep grev çadırlarında geçirirdi. İşçilerle omuz omuza halay çeker, koro halinde marşlarımızı, türkülerimiz söylerdi. O sanki bir moral hocasıydı.

Burjuvazi ne yapsada DİSK güçleniyordu. Burjuvazi çok büyük hesaplar içerisine girdi. Tercüman, Son Havadis gibi gerici ve faşist gazeteleri harekete geçirerek günlerce yalan yanlış iftira kampanyasına başladı.

Hukuksal açıdan formalite icabı Kemâl Türkler'in üzerine tapulu sendikanın malı durumundaki bazı taşınmaz malları Türkler'in kendi tapulu malıymış gibi göstererek DİSK'i ve Türkler'i teşhir etmeye başladı. Hergün ön sayfalarını bu iş için ayırdılar. Grevleri kırmak ve grevci işçilerin itimatlarını sarsmak için ellerinden geleni artlarına komadılar. Hatta bazı kiralık ahlaksız hain kalemsöhrleri satın alıp Türkler'in kişiliğini hedef seçtiler.

Türkler'in kendisine, karısına ve aile efradına iftiralar atmaya başladılar.

Tüm keşmekeşlikler içinde 6. Genel Kurula gelindi. DİSK içerisine sızan sağ ve sol sapmalarda burjuvaziye şirin gözükebilme için kendi aralarında diyalog kurdular. Heleki yönetimin el değiştirmesinden sonra sınıf sendikalarını ve onların yiğit önderlerini ihraç etmeleri DİSK'i olumsuz yönde sarstı.

Başını işçi sınıfı uğruna koyan Türkler bu ihraçlarda çok büyük üzüntü içerisindeydi. Üzüldüğü yön yönetimin el değiştirmesi değil, sudan sebeplerle sınıf sendikalarının ihraç edilmeleri ve kamuoyuna bu ihraçların çok yanlış aksettirilmesi idi. Bu karışılığın sınıfsal savaşımı etkileyeceğini çok iyi bildiği için

kendileri DİSK'in dışında olmalarına rağmen 1 yıl boyunca burjuvaziye karşı DİSK'i hep savundu ve korumaya çalıştı.Çünkü DİSK, O'nun kanı,canı,herşeyiydi.O 1948 yılında işçilik hayatına başladığında Türkiye'de sınıfsal hareket yok denilecek kadar durgundu. O'nun işçi tulumunu giymesıyla birlikte sınıfsal canlılık başlamıştı ve canı pahasına Türkiye'de ilk işçi haklarını savunan legal partiyi O kurdu.Ve yine Türkiye'de ilk sınıfsal hareketi geliştiren sendika konfederasyonunu yine O kurmuştu.O'nun içinde her nereden gelirse gelsin tüm iftira ve yalan kampanyalarına karşı kişiliğini ve DİSK'i savunmasını biliyordu.

Burjuvazi O'na hep saldırıyordu.En ufak bir açığını bulsa değerlendirmeye çalışıyordu.

O'nun kendi adına açılmış,burjuvazinin mahkemelerinde 50 ye yakın dosyası vardı.En sonuncu dosyası da Enternasyonal Marşı'ndan dolayı Bakırköy Savcılığı tarafından açılıp İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığına verilmişti.Tüm dünyada özgürce söylenen Türkiye Maden-İş Sendikası'nın son Genel Kurulunda da tüm yerli ve yabancı delegasyonların ses katılımıyla söylenen marştan ötürü bir gün Bakırköy Savcılığı 3 gün Alemdağ gözetleme evi ve 35 gün de Selimiye Kışlası olmak üzere 40 güne yakın burjuvazinin küf kokan damlarında yattı.

En son Selimiye'de yattığı günlerde O en çok 13 Şubat gününün yaklaşmasına üzülüyordu.Çünkü O 13 Şubat 1961 tarihinde Türkiye İşçi Partisi'ni binbir zorluklarla kurmuştu.Ve yine 13 Şubat 1967 de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu kurmuştu. 13 Şubat 1980 de burjuvazinin kan kokan damlarında tutsaktı.

13 Şubat'ta öğlene doğru tahliye haberleri geldiğinde sanki bir çocuk gibi hem seviniyor hem de gözyaşlarını tutamıyordu. Çünkü kurduğu partinin ve Konfederasyonun kuruluş yıldönümü kutlamalarına özgürce katılmanın heyecanını içinde yaşıyordu.

1980 Mart 15 te başlayan Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en yığinsal ve en büyük grevlerinde Kemâl Türkler tıpkı 1977 grevlerinde olduğu gibi gece gündüz grev çadırlarını ziyaret etti. Hanımı Sabahat hanımla birlikte gittikleri her yerde büyük bir coşkuyla karşılaşıyordu.Sabahat hanımın grevcilerin mutfağına girip yemek pişirmesi ve sonra da tüm grevcilerle birlikte yemesi bu ziyaretlere apayrı bir renk katıyordu.

Türkler işçilere hep uyanık olmalarını öğütlerdi.Su uyur düşman uyumaz derdi.Bir emekçinin ölmesi bizleri mücadeleden bir adım daha geri koyar,bir emekçinin saflarımıza katılması ise bizleri

mücadeleye bir adım daha yaklaştırır"derdi.Faşistlerin ve tekellerin saldırılarından korunmalarını ve yığınlara inilip mücadeledeki haklılığımızın anlatılmasını devamlı vurgulardı.

O faşizmden,maoizmden olduğu kadar goşizmden de nefret ederdi. Adam öldürmeyle bir yere erişilemeyeceğini sınıfsal açıdan hep anlatmaya çalışırdı.

Emperyalizm,CİA, onun yerli ikiz kardeşi işbirlikçi tekeller onların eli kanlı faşist sürüleri,faşist MHP ve onun desteklediği yönetimi elinde tutan politik güç;sınıf ve yığın sendikacılığının seçkin önderlerinden,yaşamını işçi sınıfına ve onun savaşımına adanmış Kemâl Türkler'in varlığından çok rahatsız olmaktadır.Burjuvazi,Türkiye İşçi Sınıfını provakasyona getirip ani bir darbe planlarını sinsice hazırladı.Bunun için de işçi direnişlerinden,grevlerden,işçi sınıfının en zorlu,en yığınsal savaşımıları olan 15-16 Haziranlardan,DGM lerden,1 Mayıslerden kişiliğine ve Türkiye İşçi Sınıfına yara aldırılmadan çıkmasını bilen Kemâl Türkler burjuvazinin hedefi durumuna gelmişti.

Kemâl Türkler 22 Temmuz 1980 Salı günü,her sabahki gibi evinden çıktı,otomobiline bindi.30 yıldır alışkan olduğu işine,sendikasına gidecekti.Otomobilinin anahtarını tam kontağa soktuğu sırada sağ yanının biraz arkasından gelen bir gürültü duydu:Silah sesiydi,bir daha bir daha bir daha...İki namludan çıkan 11 inden 6 sı boynuna,sırtına saplanan kurşunlarla otomobilin içinde yavaş yavaş hareketsiz kaldı.

Koruma polisi de yaralanmıştı.Yinede saldırganların ardından ateş açtı,hem de birini vurmuştu.

Kemâl Türkler'in eşi Sabahat hanım silah seslerine evinden koştu geldi,eşine hastaneye yetiştirip canına can katmaya çalıştı ama yinede olmadı.

Kara haber sendikadaki arkadaşlarına ulaştı.Etraftan halk koştu,kadınlar,erkekler,çocuklar hep koşuşup ağlaşıyorlardı.Olay yerine yakın olup ilk duyan işyeri temsilcileri,işçiler koşular hastaneye bir umutla.Hepside kollarını sıvamış bağıryıyorlardı başkanlarının yaşamaları için.Kanımızdan kan verelim gerekirse canımızdan can verelim yeterki yiğit önder yaşasın diyorlardı.Hepside umutlu bekliyordu.

Doktorların,hemşirelerin koşuşması hiçbir netice vermiyordu ve acı açıklama yapılıyordu:Kemâl Türkler hastaneye getirilirken yolda ölmüştü.

Silin gözlerinizi
Aldandı yeniden beni vuranlar
Sürü şaşırır yolunu,başı yitince
Sürü degilsinizki siz
Siz işçisiniz.
Silin gözlerinizi görevdesiniz
Bunca akıttıkları kan
Değiştiremez tarihi
Yazar cellatlığını onların
Bir kez daha tarih
Acınız unutturamaz görevinizi
Silin gözlerinizi
Alın teridir yarın
Yok olup gitmenin telaşında katiller
Durduramaz savaş ortasında yürüyüşü
Saflarda düşenler.
Kitapları öldüremezler
Alanlarda bizi vuranlar
Tarihi geri dödüremezler
Hoşçakalın
Sürdürün savaşı arkadaşlar.

Kemâl Türkler,Türkiye İşçi Sınıfına çok şey bırakmanın mutlulu-
ğuyla sanki bu şiiri gözleriyle okuyarak hayata veda ediyordu.
Belkide asıl acısı vücudunu parçalayan faşist kurşunlar değil,
mutlu geleceğimiz olan sosyalizmi göremeden aramızdan ayrılma-
sıydı.

Tüm emekçi halka ilk başsağlığını yastık arkadaşı,can yoldaşı
Sabahat hanım veriyordu:

"İşçi sınıfı başın sağolsun."

Bu başsağlığına işçi sınıfı anında yanıt veriyordu:

Ölenler döğüşerek öldüler

Güneşe gömüldüler

Vaktimiz yok onların yasını tutmaya

Akın var güneşe akın

Güneşi zaptedeceğiz

Güneşin zaptı yakın.

Türkiye radyoları öğlen 11 de ara haberlerde ilk olarak bunu
veriyordu.

Bir anda tüm Türkiye'de bu acı haber duyulunca her şey durdu.

Durdu, her şey durdu.

Amele baş parmağını tele dokundurdu

Akümülatör, dinamo, motor, buhar

Benzin, elektrik durdu.

Yüksek tuğla bacalarında

Dumanlar donakaldı.

Fabrikalar, otobüsler, bankalar

Her şey durdu.

Yiğit önderin ölümünün ikinci günü 23 Temmuz'da Türkiye'de genel grev ve genel yas ilan edildi. DİSK'li, Türk-İş'li, bağımsız sendikalar üye 1 milyonu geçkin emekçi yiğit önderin anısına 24 saatliğine sömürüyü ortadan kaldırdı.

23 Temmuz sabahı dünya kamuoyuna Türkiye Maden-İş Sendikası yürütme kurulu yiğit önder Kemâl Türkler'in katledilmesini şu bildiriyle açıklıyordu:

1926 yılında Denizli'de doğan ve sendikamızın 27 yıldır genel başkanı olan işçi sınıfımızın yiğit evladı, Türkiye İşçi Sınıfı sendikal hareketinin seçkin önderi Kemâl Türkler bu sabah evinden çıkarken alçakca katledildi.

Arkadaşımız, başkanımız Türkler'in katili eli kanlı faşist MHP destekli Adalet Partisi zulüm ve baskı iktidarındır. DİSK'in kuruluşundan itibaren 11 yıl genel başkanlığını yapan, milyonlarca işçinin en başta tüm üyelerimizin yüreğinde ve kafasında, Türkiye ilerici kamuoyunda saygın, ayrı bir yeri olan Türkler'in katili eli kanlı Türkeşler, Demireller, MESS patronları ve Turgut Özallardır.

Ne denli acımasız, ne denli alçakca olursa olsun hiçbir işbirlikçi vatan ve halk haini zulüm iktidarının cinayetleri işçi sınıfının devrimci savaşımını engelleyemeyecektir. Üyelerimizin onurlu yerini aldıkları, Türkiye İşçi Sınıfının devrimci hareketi önündeki engelleri aşsa güzel ülkemizi ve halkımızı bir avuç satılmış hainlerin zulmünden, sömürü ve yağmasından kurtaracaktır.

İşçi sınıfımız, bu yiğit evladını hiçbir an unutmayacaktır. Türkiye Barış Komitesi'nin onur kurulu üyesi, Dünya Barış Konseyi ile Barış İçin Halkların Dünya Parlemtosu Uluslararası Hazırlık Komitesi üyesi de olan O'nun adı, O'nun saygınlığı ve yiğitliği daha da büyüyecek ve bayraklaşacaktır.

Tüm üyelerimizin, Türkiye İşçi Sınıfının ve tüm ilerici demokrat kamuoyunun başı sağ olsun.

24 Temmuz tarihinde otobüsler,trenler,dolmuşlar yurdun dört bir yanından yiğit önderin katafalkı önünden bir kez geçmek, son kez içlerini dökmek,tekelci burjuvaziye karşı olan kararlılıklarını bir defa daha tekrarlamak isteyenleri taşıyordu Merter'e doğru.

DİSK genel merkezinin bir kapısından girip yiğit önderi selamlayıp öbür tarafından çıkan insan sıralarının bir ucu Merter'in başlangıcındaydı.

Binlerce insan durmaksızın sessizce katafalkın önünden geçiyor,yumruklar sıkılı,çoğu ağlamıyor,ama dişler kenetli,gözler kararlı,öfkeli,kinli.

İşçi tulumlarıyla işçiler geçiyor.Genç işçi kızlar belliki tezgahlarını bırakıp gelmişler.Acılı yürekleri,ama başları yine de dimdik.Dedeler,nineler geçiyor katafalkın önünden,tarlalardan gelenler geçiyor.Ellerinde çamuru kurumuş toprağın,onlar da üç gündür iş bırakmışlar.Memurlar,teknik elemanlar,öğretmenler,aydınlar,milletvekilleri...Kadınlar geçiyor kucaklarında çocuklarıyla.Biri sımsıkı sarılmış yavrusuna ve ona diyor ki:"Bak yavrum burada Kemâl amcan yatıyor.O sizi çok severdi çocuklara mutlu bir dünya bırakmak istediği için faşistler vurdu O'nu.Bu günü,Türkler'i,diğer şehitlerimizi hiç unutma.Onların bayrağını bizler ve siz geleceğin büyükleri hep birlikte taşıyacağız." diyordu.

Yiğit önder bir mitingde tüm emekçi yığınlarına büyük ozan Nazım Hikmet'in şu satırlarıyla seslenmişti:"Burjuvazi kavgaya davet etti bizi,davetleri kabulümüzdür.

Ama bu kavga işçi sınıfının anladığı kavga olmaktaydı.Bu kavga en sonuncu kavgamızdı artık,Enternasyonalle kurtulurdu insanlık.Yiğit önder bu bilimsel kavganın içerisinde canını Türkiye İşçi Sınıfı uğruna feda etti.

25 Temmuz günü tüm emekçiler O'nun için son görevlerini yapacaklardı.

Meydanda bir kalabalık vardı kardeşim
Rüzgarlı bir orman gibi uğuldadı kardeşim
Bu yaman kalabalık
İstanbullu tornacılar,Bursalı havlucular,
Karabüklü tesviyeciler
Karadenizli gemiciler
Yetmişyedi denizin getirdiği
Kum gibi insan var

Meydanda bir kalabalık vardı

Kardeşim ne kalabalık.

24 Temmuz gecesi Türkiye İşçi Sınıfı, emekçi halkı, demokrasi güçleri büyük bir anti-faşist gösteriye dönüşecek olan cenaze törenine hazırlanıyordu. Emekten yana olanlar en büyük cenaze törenine hazırlanıyorlardı.

Öte taraftan aynı anlarda İstanbul'un çeşitli yolları kesiliyor, barikatlar kuruluyor, yollara tel örgüler geriliyor, arama ve operasyonlar iyice sıklaşıyor.

25 Temmuz sabahı çok erken saatlerde hareketleniyor işçi mahalleleri, gecekondu. Tüm vardiyalar toplanıyor fabrika önlerinde. İşçi semtlerindeki meydanlarda, fabrika önlerinde halk akın akın geliyor otobüslere doğru.

Doluyor yüzbirler otobüslere, yürüyor kollar halinde Aksaray'a, Merter'e, DİSK genel merkezinin önüne.

Kartal'dan, Pendik'ten, Ümraniye'den kısacası İstanbul'un Anadolu yakasından gelenleri durduruyorlar Boğaz Köprüsü üstünde, arama var. Yırtılıyor Kemâl Türkler'li afişler, rozetler, tekrar arabalarla hareket ediliyor. Kimisi pankart var, kimisi kimliğinde resmi yok, kaşının üstünde gözün var gibi gerekçelerle geri çevriliyorlar. Ancak onbinlerce işçi engellenemiyor yinede Boğaz Köprüsünde.

İzmit'ten, Bursa'dan, İstanbul'un Anadolu yakasından gelenler önce Gebze'de Arçelik önünde durduruluyor. Kolluk kuvvetleri Arçelik fabrikası önünde ancak 100 otobüsü geri çeviriyorlar. Onbinlerin akışı Arçelik önünde de engellenemiyor. Trakya'dan gelenler için de durum aynı. Küçükçekmece yakınlarında durduruluyorlar, burada da 70 otobüs geri çevriliyor. Ancak Trakyalıların İstanbul'a akışı engellenemiyor.

Kolluk kuvvetlerinin en büyük barikatları Topkapı'da kurulmuş. Vatan ve Millet caddeleri Edirnekapı girişi barikatlarla, tanklarla, zırhlı araçlarla kapatılmış. Kartal'dan, Pendik'ten, Ümraniye'den, Gebze'den, Anadolu'dan gelenler Şişli'den, Hisar'dan, Gültepe'den, Levent'ten gelenler, Gaziosmanpaşa'dan, Eyüpten, Alibeyköy'den, Bayrampaşa'dan, Sefaköy'den, Trakya'dan kısacası çevre yoluyla İstanbul'a gelmek isteyenlerin tümü bu barikatlarla durduruluyor.

Merter'de DİSK merkezinde Kemâl Türkler'in anısı önünde saygı duruşunda bulunan onbinlerin korteji burada durduruluyor.

Merter'den Topkapı'ya kadar uzanan yolun iki kenarında, tepelerde biriken büyük halk topluluklarının korteje katılmasına izin verilmiyor. Camiye gidiş engelleniyor ama Topkapı'daki koca alan hınca hınç doluyor.

İstanbul içinde Aksaray'a giden ve gidebilecek olan tüm yollar tutulmuş.Eminönü'nden başlıyor barikatlar.Saat 10 dan sonra Hürriyet Meydanı'ndan Aksaray yönüne tek kişi salınmıyor.Vatan ve Millet caddeleri trafiğe kapatılıyor.Bu caddeler açılan tüm yollara barikatlar kuruluyor,geçmek yasak deniliyor.

Yer altı ve yer üstü geçitleriyle,kocaman bulvarlarıyla Aksaray meydanı Murat Paşa Camii'nin önü Vatan caddesine doğru dolup taşıyor.

Kolluk kuvvetleri Valide Camii önünde yer üstü geçidinin altında kurdukları barikatlar önünde biriken onbinleri almak istemiyor alana.Alandaki kalabalık yayılıyor,birleşiyor barikatların ardındakilerle,sonra çekip alıyor onbinleri içine.

Saat 13 e doğru Kemâl Türkler'in cenazesi Aksaray Murat Paşa Camii'ne getiriliyor.Cami avlusu iğne atsan yere düşmez dedikleri gibi tıklım tıklım dolu.Cami avlusuna yerleştirilen Kemâl Türkler'in cenazesi başında işçiler,emekçiler sırayla nöbet tutuyor.

Cami avlusunda Dünya Sendikalar Federasyonu sekreteri,Fransa SJT yöneticileri,Dünya Barış Konseyi yürütme sekreteri,Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF) genel başkanı,DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri,Türkiye Barış Komite'si yetkilileri,Türkiye İşçi Partisi genel başkanı ve beraberindeki heyet,TSİP genel sekreteri ve yürütme kurulu üyeleri, CHP genel sekreteri,yardımcısı ve grup başkan vekili ile birlikte 70 e yakın CHP'li parlamenter,Türk-İş genel başkanı ve icra kurulu üyeleri,demokratik örgütlerin yöneticileri ve yüzlerce basın mensubu,İstanbul belediye başkanı,Ankara belediye başkanı,Millibirlik grubu başkanı,eski senatör ve milletvekillerinin bir kısmı ve Maden-İş yürütme kurulu üyeleri bulunuyorlardı.

Cenaze camiden çıkana kadar sessiz kalınıyor.Cenaze caminin kapısından görünür görünmez 100 binlerce yumruk göğü yırtarcasına dikiliyor ve 400 bin emekçi bir anda haykırıyor:

Faşizme geçit yok.

Kahrolsun faşizm

Kemâl Türkler'in hesabı sorulacak.

Faşizme karşı genel direniş.

Faşizme karşı omuz omuza.

Yaşasın eylem birliği

Birleş ulusal demokratik cephe.

Ve hep böyle sloganlar birbirini takip ederek sürüp gidiyor.

Kortejin başında sayıları 400 e ulaşan çelenkler yen alıyor, ardında cenaze arabası.İki tarafına çeşitli işkollarından iş kıyafetleriyle işçiler sıralanıyor.Cenaze arabasının ardında DİSK yürütme kurulu üyeleri,hemen gerilerinde siyasi parti temsilcileri,parlamentarler ve sendika yöneticileri geliyor.Proto-kolu oluşturanların hemen arkasında Maden-İş topluluğu.Yol kenarında bir saat durup izlerseniz Maden-İş'lilerin sonu gelmiyordu.

Maden-İş'li işçileri, banka emekçileri ve DİSK'e bağlı diğer sendika üyeleri,işçiler izliyorlardı.Ve kortejin başı 4,5 km uzaktı.Çamlık Mezarlığına ulaştığında sonu hala Aksaray'da Murat Paşa Camii önünde bulunuyordu.

Yol boyunca Vatan caddesine açılan tüm sokak ve caddelerde binlerce kişinin biriktiği görülüyordu.Bu topluluklar cenaze kortejine sokulmazken,evlerin balkonlarındaki,yol kenarlarındaki halk saygı duruşunda bulunuyor.

Vatan caddesinin sonuna doğru eski Edirnekapı yurdu,şimdiki Askeri kışlanın en üst katında 200 kadar asker yanıt veriyor kortejden yükselen belgilere:

"Kemâl Türkler'in hesabı sorulacak!"

Kışlanın önündeki askerler ayağa kalkıyor ve saygı duruşuna geçiyorlar.Askerlerin belgilere katılması korteje daha da bir canlılık getiriyor.Eller sallanırken "Birleş! Ulusal Demokratik Cephede."belgisi caddeyi inletiyor.

Aksaray'dan gelen kortej Vatan caddesi kavşağından Topkapı'ya doğru dönerken,burada sabahtan beri güneşin altında beklemekte olan 10 binlerin gür sesi yükseliyor.Onların sesine kortejin belgisi karışıyor.İki alan Aksaray ve Topkapı alanları birleşiyor."Birleş! Ulusal Demokratik Cephede." belgisi bir anda kaynaştırıyor iki alanı birbirine.

Mezarlığa protokoldakiler girebiliyor.

Kemâl Türkler,çalışma arkadaşı,sınıf ve yığın sendikacılığının bir başka önderi Türkiye işçi sınıfının en yiğit evlatlarından DİSK'in ilk genel sekreteri İbrahim Güzelce'nin yanına toprağa veriliyor.

Baştürk,Türkler'in mezarı başında bir konuşma yapıyor.

"Kemâl Türkler'in anısını yaşatmak demek,fabrikaları,köyleri,mahalleleri faşizme karşı birer kale yapmak demektir."

Tören mezarlık önünde yapılan bir dakikalık saygı duruşu ve faşizme karşı genel direniş,yaşasın eylem birliği,Birleş,Ulusal Demokratik Cephede belgileri arasında son buluyor.

Cenazenin kaldırılışı sırasında bir dokuma işçisi acısını basın mensuplarına şöyle anlatıyordu:

"Olayın Kemâl Türkler'in şahsına olmadığını,saldırının işçi sınıfını hedef aldığını,grevde bulunan başta Maden-İş,tekstil ve cam işkolu işçileri olmak üzere tüm emekçilere yönelik olduğunu ve olayın ardında tekelci burjuvazinin bulunduğunu değerlendirdik.Çünkü binlerce işçi ekmek ve özgürlek kavgası verirken burjuvazi de bizi aç bırakmaya çalışıyor.Soframızda bulunan bir dilim ekmeği elimizden almaya çalışıyor.Onun içindir ki yiğit önderi hedef seçmişlerdir.İşçi sınıfını başsız bırakmak istemişlerdir.Tekelci burjuvazi şunu çok iyi bilsin ki işçi sınıfı başsız kalmayacak,binlerce Kemâl Türkler çıkaracak,işçi sınıfı Kemâl Türkler'in hesabını soracaktır.Anısı yaşatılacak,taşıdığı işçi sınıfı bayrağı daha yükseklerde taşınacaktır.Faşizme asla geçit verilmeyecektir."

Böyle diyordu,evli 3 çocuk babası olup asgari ücretle çalışan eline 3700 lira net para alabilen ve işyeri de o anda grevde olan,gece nöbetinden çıktığında hiç uyumadan yiğit önderin cenazesine koşan yiğit dokuma işçisi.Burjuvazi bu sözleri Türkiye İşçi Sınıfı adına söylendiğini kabul edebilirdi.Çünkü bu emekçinin son sözlerini tüm emekçiler alanlarda haykırıyordu:faşizme geçit verilmeyecektir.

Yiğit önder toprağa verildikten sonra emekçiler son olarak işçi sınıfı andını içerek arabalarına bindiler,evlerine dönmek için yola çıkıyorlardı.

22 Temmuz Salı günü sabahı Kemâl Türkler'in yere düşüşünden 25 Temmuz Cuma günü öğleden sonra toprağa verilmesine kadar Türkiye İşçi Sınıfı tam bir proleterya disiplini içinde hareket ettiği için hiç bir olay çıkmamıştı.Burjuvazi bundan çok tedirgindi.Çünkü onlar bu katletme planını zaten emekçi halkı oyuna getirmek için yapmıştı.Oysa işçi sınıfı günbe gün sınıfsal bilinç almaktaydı ve provakasyonlara gelmiyordu.

Otobüsler yavaş yavaş yollarını alırlarken İzmit'e gelmekte olan otobüsler Anadolu yakasında Erenköy Koz yatağına geldiklerinde insanlık dışı bir sahne ile karşılaştılar.Birinin elinde otomatik tüfek,öbür ikisinin ellerinde çifte tabancaları bulunan üç polis bir otobüs işçiyi indirmiş yüzü koyun yere yatırmış üstlerine çıkıp tepinir,silah dipçikleriyle,kabzalarıyla rasgele vurur durumda gördüler.

Bu insanlık dışı olayın geçtiği yerin biraz ilerisinde durdular.Başka otobüslerde geldiler.AEG,Eti işçileri,Çayırova Cam işçileri,Petrol-İş üyesi işçiler ve Tezsan Takım tezgahları işçileri bu otobüsteydiler.Otobüslerden indiler,inenlere üç

polis hemen koştu. Biri silahını doğrultmuş. Gelin beri, gelin beri diyorlardı, sanki ölüme çağırıyorlardı. Gelin de yanışında görün gününüzü diyorlardı ve polisler de yürümeye başladılar işçilere doğru.

İşçilerden biri haydi arabalara diye bağırdı. Bağıran işçinin sesi arkasında patlayan silah seslerine karıştı. Üç polis hem koşuyor hem de ateş ediyordu. Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası üyesi İGSAŞ İşçisi Ahmet Aydın biri kafasından, biri sırtından iki kurşunla düştü asfalta. Ahmet Aydın'ı vuran polis Demirel'in eski koruma polislerindendi.

Faşist polisler daha da azgınlaşarak 3 polis otosu dolusu emekçiyi bindirdiler, götürdüler, attılar hücrelere, işkencehanelere. Akşam televizyon ve radyo haberlerinde Kemâl Türkler'in cenazesinin kaldırılmasından sonra ikinci haber olarak aynen şöyle geçiyordu:

"Kemâl Türkler'in cenazesinden dönen bir grup işçi polislerle çatıştı. Bu karşılıklı silahlı çatışma sonunda bir işçi vurularak öldürüldü. 50 ye yakın işçi polise mukavemetten gözaltına alındılar."

Evet haber aynen böyleydi. Tekelci sermayenin basını ve radyotelevizyonu bunu böyle yayıyordu. Oysa çatışma falan yoktu, düpedüz faşist polislerin bir cinayeti, Demirel yönetiminin yerleştiği, kanadı altına aldığı faşist polislerin işçilere, halka, emekçilere saldırısının bir parçası.

Saldırının amacı haberin televizyon ve tekelci sermaye basınında çatışma gibi gösterilmesi Kemâl Türkler'in büyük bir anti-faşist gösteriye dönüşen cenaze törenine gölge düşürmeye yönelikti.

Yiğit önder Kemâl Türkler'in cenazesine işçi sendikaları, siyasi partiler ve demokratik kuruluşlardan binlerce çelenk gelmişti. Bu çelenkler arasında işçilerin gözlerine MESS'in çelengi ilişti. Birkaç işçi derhal kortejden hızla koşarak MESS'in çelenğini parça parça ettiler ve de tükürdüler.

Faşist Türkeş'in Maden-İş'e ve Sabahat hanıma gönderdiği telgraflar ise geri gönderildi.

22 Temmuz ile 26 Temmuz arasında DİSK ile Türk-İş arasında da önemli eylem birliği adımları atılmıştı. Türk-İş'in Amerikancı sarı yöneticilerini, bilinçli tabanı eylem birliğine zorluyordu.

Yiğit önder toprağı verildikten sonra da yankıları bitmedi. Gece gündüz fabrikalarda, tarlalarda hep O ve işçi sınıfı ko-

nuşuluyordu. Bu bilinçli çıkışlardan tek elci burjuvazi tedirginliğini DİSK'i kapatmak için Bakırköy savcılığının yaptığı suç duyurusuyla gösteriyordu.

Savcılığın iddaanamesi aynen şöyleydi:

"İhtilalcı sendikalizm ilkeleriyle halkın kullandığı egemenliği bir sınıfa dayalı dünya işçilerinden teşekkül edecek bir sınıfa bırakmayı hedef güden faaliyetlerde bulunduğu belirtilmiştir."

Türkiye ve tüm dünya emekçileri sert ve bilinçli tepkilerini gösteriyorlardı. Tek yumruk, tek bilek, tek ağız "DİSK kapatılmaz." "DİSK'i kapatmaya kimsenin gücü yetmez."

Zaten burjuvazinin Türkler'i katletmesinin altında da bu yatmaktaydı. Çünkü onlar için engellerden biri Türkler'di.

Çünkü 0 1948 lerde işçi tulumunu giymesıyla birlikte işçi sınıfına kendini adanmış, bir parti kurup parlamentoya 15 milletvekili sokmuş, DİSK'i kurup sınıf sendikacılığını başlatmış, 15-16 Haziran'lardan 12 Mart'lardan DGM lerden, 1 Mayıs'lardan grevlerden, direnişlerden geçmiş tecrübenin her türlüsüne sahipti. 0 burjuvazinin gözüne batan bir kara dikendi. Onun için de 0'nu katlettiler. ve sonra da DİSK'i kapatmak için kolları sıvadılar.

Ama Türkiye İşçi Sınıfı faşizme geçit vermeyeceğiz diye and içmişti.

31 Ağustos 1980 Pazar günü İstanbul'da açık hava tiyatrosunda Türkiye Maden-İş Sendikası'nın 100 bin üyesini temsilen 5 bin temsilci ve baş temsilci bir araya geldiler. 6 aydır devam eden Maden-İş'li 40 bin emekçinin grevlerine burjuvazinin istemleri doğrultusunda imzayı atılsın yoksa grevlere devam mı edilsin tartışmasını yerli ve yabancı tüm basın-yayın mensuplarının gözleri önünde başlattılar.

Bir de şeref konuğu vardı. 0 da yiğit önderin yastık arkadaşı, can yoldaşı Sabahat Türkler'di.

Sabahat bacım

Size nasıl sesleneceğimi bilemiyorum

Bacım desem bacımdan yakınsın

Anamsın desem anamdan yakınsın

Sen Kemâlimizin savaş ve hayat

Arkadaşıydın.

Sen yiğidimizin baş tacıydın

Yok ederiz sandılar güzeli iyiyi

Onlarki ekmeğimize aşımıza

Kara tenceredeki pişmiş

Suyumuza düşman
Tanıyoruz onları
Ve Sabahat bacım
Başım üzerine yemin ederimki
Kemâlimizin kanı yerde kalmayacak.
Anaların yeni Kemâller doğurması
Beklenmeyecek
Yiğidimizin öcü alınacaktır.

Yeni genel başkan Mehmet Karca'nın açış konuşmasını yapmasından sonra Sabahat hanım büyük bir coşkuyla kürsüye geliyordu. 5 bin kişi tüm İstanbul'u "Kemâl Türkler yaşıyor savaşıyor, Kemâl Türkler aramızda ve Kemâl Türkler'in hesabı sorulacak." belgileriyle inletiyordu.

Sabahat hanım sözlerine şöyle başladı:

"Genel Temsilciler Kurulunuz kavgamızın bu çok önemli aşamasında çok önemli bir eksiklikle toplandı. Bugünkü yoklamada hazır bulunmayan biri var. Yaşamı boyunca sizlerden, sizin kavganızdan hiç ayrılmıyan benim sevgili ve onurlu eşim, sizin kavga arkadaşınız, genel başkanınız Kemâl Türkler gelemedi bu toplantınıza." diyen Sabahat Türkler'in sözleri, gözleri yaşla dolan işçi temsilcileri tarafından "Kemâl Türkler'in hesabı sorulacak." belgisiyle kesildi.

Ve Sabahat Hanım konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Maden-İş sarsılmamıştır, sarsılmayacaktır. Maden-İş öndersiz değildir, olmayacaktır. İşte genel başkan Mehmet Karaca işte en yakın çalışma arkadaşları, işte siz baştemsilciler. O derdiki gerektiğinde her üye bir genel başkandır. Genel başkan Kemâl Türkler'i katledildi. O yok artık ama ben şimdi 90 bin Kemâl Türkler'i 90 bin genel başkanı selamlıyorum."

deyince hıçkırıklarını tutamayan işçiler ayağa fırlayarak hep bir ağızdan "Kemâl Türkler yaşıyor savaşıyor, Kemâl Türkler aramızda, Kemâl Türkler'in hesabını soracağız." belgilerini tekrar haykırdılar.

Bu gün değilse mutlaka yarın
Yemin ettik baş ucunda mezarın
Sana kurşun sıkanlardan
Hesabını soracaktır yoldaşların.

Toplantıda her bölgeden işçi temsilcileri söz alıp konuştular. Sıcak güneşin altında sıril sıkılam terler akarken 54 yaşında

Ahmet adında dindar bir emekçi hafif topallayarak ve de ağlayarak kürsüye geldi.

Bu dindar Ahmet Usta cebinden bazı belgeler çıkardı. Bu belgeler taa yıllar öncesine dayanınıyordu.

Daha önceki çalıştığı iş yerlerinden birinin fabrika müdürlüğünü Turgut Özal'ın yaptığını belirterek Turgut Özal'ın gönderdiği yazıları ve MESS yayınlarını Temsilciler Meclisinde göstererek konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Mektuplarında Maden-İş düzeni bozmaya çalışıyor diyorlar öyle mi? Rabbil alemin sömürüyü yasaklamıştır. Sömürücüler sömürüye karşı duran Maden-İş'e kara leke çalmaya kalkışıyorlar. Ben bugün bunun için, bu sömürü düzeni ortadan kalksın istediğim için Maden-İş'le birlikte Turgut Özal hainlerine karşı mücadele ediyorum." dedi.

Çoşkun alkışlar arasında konuşmasını sürdüren 54 yaşındaki dindar Ahmet Usta konuşmasını "Birleş! Ulusal Demokratik Cep-hede" belgisiyle bağlıyordu.

Tüm İstanbul tekrar inliyordu hep bir ağızdan "Birleş! Ulusal Demokratik Cep-hede."

Daha sonra yeni genel başkan Mehmet Karaca tekrar kürsüye gelerek tüm konuşmaları toparlayarak greve devam mı yoksa hayır mı oylaması yapıldı. Tek yürek, tek vücut, tek bilek, Tüm kollar havada 3 defa haykırıldı:

"Greve devam, greve devam, greve devam!"

Şu andeziliyor olabilirsin
Çorumlum, İzmirlim, Karslım,
Adanalım, Anteplim, Maraşlım
Çocuklarımız ölüyorsa ana karnında
Ölüyorsa genç kızlarımız oyaları ellerinde
Altmış yaşındaki ninelerimiz, dedelerimiz
Ölüyorsa faşist kurşunlarıyla kahpece
Bu böyle gitmez
Amasyalım, Aydınlım, Hataylım
Konyalım, Kayserilim, Sivaslım
Gün olacak saat 12 ye 10 kalacak
Ve öncümüz tüm Anadolu'da yankılanan
Gür sesiyle haykıracak
Haydin savaşa.
Haykıracağız hep bir ağızdan
Elele Diyarbakırlım, Urfalım
Savaşa hazırız

Ve and içeceğiz Lenin'e
And içeceğiz Bilen'e
Ve and içeceğiz Kemal Türkler'e
Kapacak köylüm orağını
İşçim çekicini
Öğrencim kitabını, Gelinlik bacım
Kapacak oya tığlarını
Ve ev kadını anacığım kapacak
Tencerisini tavasını
Devirecek burjuvazinin köhne yuvasını.

(Tüm dinleyiciler ayakta sağ kollar havada Bir kişi kağıttan Satır satır okuyacak diğerleri tekrar ederek AND içilecek)

Biz tüm emekçiler
Biz tüm yurt severler
Faşizme, Emparyalizme
VE sömürüye karşı
Bağımsız, Demokratik ileri bir Türkiye için
Hiç bir şeyden kokmadan
Bıkmadan usanmadan yılmadan
sonuna dek mücadele edeceğimize
Emekçilik şerefimiz
ve yurtseverlik namusumuz üzerine
And içeriz.

SON

Kaynaklar.

Diskin ders notları
Güneşli dünya
Savaş yolu
Kadınların sesi
Tüm İkt. Birl. Yayınları
Maden iş dergileri
Disk Dergileri
K. Türklerin Selimiye ceza evinde kendi ağzından anlatıkları.

- Bu yazı Kemal Türkler'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapılacak anma toplantıları için hazırlanılmıştır.
- Metnin tamamı 45 dakikadır.
- Bu metni iki kişi bölümler halinde okuyacak şiirleri bir bayan arkadaşın okuması daha uygundur.
- Bu yazının okunuşu aralarında onaltı haziran marşı ve onbeşlere ağıt türküsü sazla söylenecek.

Adnan Şimşek

21,6,1981 - Esslingen.

